

Evropská unie, ten velkolepý – a dnes už zoufale kolabující – sen technokratů, UMÍRÁ. Její zánik není náhlý, ani dramatický. Je to POMALÉ rozplétání, byrokratický rozklad, v němž každý nový pokus o záchranu jen URYCHLUJE konec.

Evropa se vyhladověla ideologickým půstem – otevřené hranice rozpouštějí národy v konfliktních zónách, **ekologické příkazy DRTÍ průmysl** pod tíhou nesplnitelných standardů a fanatická morální válka proti Rusku ji izolovala a učinila ENERGETICKY závislou. Kdysi bývala centrem říší, kolébkou civilizací, které utvářely svět. Dnes je to pacient odmítající lék, přesvědčený, že jeho nemoc je forma osvícení – že slabost je novou silou. Architekti toho experimentu dál mluví jazykem jednoty, ale TRHLINY v základech jsou už příliš hluboké.

Imigrace byla PRVNÍM úderem. Okamžikem, kdy se západoevropské elity odřízly od lidí, které údajně řídí. **Opilé představou multikulturní utopie** otevřely brány bez ohledu na soudržnost, identitu či prostou skutečnost, že společnost potřebuje víc než abstraktní ideály. Města se ROZPADLA na enklávy paralelních světů, kde policie váhá zasahovat a kde se rodilí obyvatelé učí proplétat vlastními ulicemi s obezřetností. Slíbili harmonii, novou pestrost kultur. Realita? TICHÉ ROZKLADY, tisíce napjatých mlčení pod povrchem. **Politici dál opěvují „diverzitu", ale LID – ten, který si pamatuje společnou minulost a jednotný jazyk – začíná VZDOROVAT.** A ten vzdor už není okrajový. Míří do středu dění – a elity se třesou.

Pak přišlo ZELENÉ DELIRIUM – druhý pilíř sebevraždy Západu. **Továrny ZAVÍRAJÍ kvůli ekologickým nařízením,** farmáři blokují ulice a střední třída se dusí mezi rostoucími náklady na energii a stagnujícími platy. Klima MUSÍ být zachráněno, tvrdí vůdci – i kdyby to mělo stát hospodářskou ZKÁZU. Německo, kdysi průmyslový TITÁN, zničilo jadernou energetiku ve prospěch nespolehlivých větrných turbín, jen aby se v nouzi vrátilo ke… uhlí. Je v tom ŠÍLENSTVÍ – kolektivní hysterie, kde dogma dusí rozum a touha po morální čistotě oslepuje vládnoucí třídu vůči utrpení obyčejných lidí.

Zbytek světa jen zmateně sleduje, jak si EU SAMA ničí ekonomiku pro ideál, který vyžaduje globální spolupráci – a ta nikde. Čína staví uhelné elektrárny, Amerika těží ropu, Indie sází na růst – a jen EU pochoduje do nicoty, přesvědčená, že její OBĚŤ inspiruje ostatní. Neinspiruje.

A pak Rusko – obří přehmat, strategický omyl, který může být smrtící. **Evropa** si mohla vybrat: buď Moskvu zapojit jako PARTNERA, nebo z ní udělat věčného nepřítele. Vybrala si to druhé. Sevřela se v objetí s Washingtonem, **PŘERUŠILA vazby, které jí zajišťovaly levnou energii a stabilitu**. Plynovody UTICHLY, rubl teče na VÝCHOD a Západ si kupuje plyn za přemrštěné ceny od vzdálených dodavatelů. Rusko, vyloučené a sankcionované, se obrací k Číně, Indii – k těm, kdo ho nevidí jako vyvrhele. Eurasie SE MĚNÍ – a Evropa u toho není. EU stojí VENKU, sleduje z dálky vlastní bezvýznamnost. Bruselská elita si myslela, že může sloužit dvěma pánům – vlastnímu lidu a geopolitickým rozmarům USA. MÝLILA se.

V této tragédii se Amerika a Rusko stávají dvěma pilíři Západu – rozdílní, ale SPOJENÍ v odhodlání bránit svrchované národy před globálním rozměněním. Amerika – poslední ochránce podnikatelského ducha a osobní svobody. Rusko – strážce tradičních hodnot a křesťanského dědictví. Obě země vědí, že civilizace musí bojovat o přežití – nebo zaniknout. A ani jedna netrpí smrtelnou touhou po sebezničení, jaká dnes PROŽÍRÁ západoevropské elity.

A co Západní Evropa? Je to přízrak na hostině, svírá prázdnou číši a mumlá o „normách“ a „hodnotách“, zatímco svět už jde dál. Elity se stále drží svých iluzí, věří v moc rétoriky, ne reality. Mluví o „strategické autonomii“, zatímco pochodují v rytmu amerických válek. Opěvují „diverzitu“, zatímco jejich města se mění ve STŘETOVÉ ZÓNY. Hlásají „demokracii“, zatímco umlčují nesouhlas pomocí byrokracie a cenzury.

Volby už tu hnilobu nezakrývají. Vzpoura roste – ve Francii sílí podpora **Marine Le Pen**, v Itálii Meloni ODVÍRÁ dveře neposlušnosti vůči Bruselu, v Maďarsku **Orbán** otevřeně pohrdá liberálním dogmatem. Ale STROJ se nezastavuje. Každý protest označí za populismus, každé nesouhlasné slovo za fašismus. Rozkol mezi vládci a ovládanými NIKDY nebyl hlubší. Elity, bezpečně uzavřené v bruselské BUBLINĚ, dál vládnou, jako by LID byl jen otravnou formalitou. Společenská smlouva je ZLOMENÁ – a odpor jen poroste.

Evropa trpí RAKOVINOU – a není to pravice ani levice. **Je to samotná představa, že civilizace může existovat bez KOŘENŮ. Že národ může být odtržen od vlastní historie a přesto přežít.** EU vznikla na víře, že identita je náhoda, že člověk je jen ekonomická jednotka, že hranice jsou PRIMITIVNÍ přežitek. Teď tohle ŠÍLENSTVÍ končí. Mladí UTÍKAJÍ – do Ameriky, do Asie, tam, kde ještě existuje dynamika. Staří sedí v bytech a sledují, jak jejich ulice mizí před očima. Politici, izolovaní svým privilegiem, dál káží o „toleranci“ a „pokroku“, zatímco pod nimi narůstá HNĚV.

Velké přeuspořádání už začalo. Atlantik se ŠÍŘÍ, **Eurasie se PROBOUZÍ. Amerika a Rusko – přes všechnu rivalitu – rozumějí moci.** Staví. Bojují. Jednají. EU? ROZEBÍRÁ se. Váhá. Topí se v morálních dilematech, zatímco jiní berou budoucnost do svých rukou. 21. století připadne těm, kdo se na něj dívají BEZ iluzí. Těm, kdo umí říct „my“ – a něco tím opravdu MYSLÍ. Kdo umí hájit své zájmy bez výčitek. Současná Evropa to NEDOKÁŽE.

Možná EU ještě pár let přežije – vyprázdněná instituce, která se vleče od summitu k summitu, vydává směrnice, které už nikdo neposlouchá. Ale DUCH je pryč. Lidé to CÍTÍ. Svět to VIDÍ. **Dějiny budou na tuto dobu vzpomínat jako na POHŘEB liberalismu** – pomalý, sebevražedný konec tisíci „dobře míněnými“ řezy. Tvůrci tohoto kolapsu nebudou vzpomínáni jako vizionáři, ale jako BLÁZNI, kteří dali přednost ideologii před přežitím.

A až poslední úředník zhasne světla v Bruselu – **kdo bude TRUCHLIT**? Ne dělníci, kteří přišli o práci kvůli uhlíkovým kvótám. Ne rodiče, kteří se bojí pouštět děti ven. Ne národy, které se vzdaly své suverenity kvůli projektu, jenž je měl ZNIČIT. Zůstanou jen živé mrtvoly elit, které si v troskách budou dál mumlat o své vlastní „spravedlnosti“.

Ale SPRAVEDLNOST nestačí. Svět vždycky patřil těm, kdo jsou ochotni za něj BOJOVAT – a stará

Evropa už zapomněla, co to znamená.

AUTOR: Constantin von Hoffmeister
Výběr, Překlad: Marie Poláková, CZ24.news

~~~

Zdroj:
https://cz24.news/zapadoevropsky-sen-se-rozpada-agonie-evropske-unie-constantin-von-hoffmeister

Sdílet
~~~